USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci projednal v neveřejném zasedání konaném dne 15. ledna 2025 stížnost **odsouzeného Tomáše P.**, narozeného xxx, proti usnesení Okresního soudu v Šumperku ze dne 14. 11. 2024, č. j. 2 PP 30/2024-93, a rozhodl

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu **se** stížnost odsouzeného Tomáše P. **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Usnesením Okresního soudu v Šumperku (dále jen „okresní soud“) ze dne 14. 11. 2024, č. j. 2 PP 30/2024-93, bylo rozhodnuto tak, že se podle § 331 odst. 1 trestního řádu, § 88 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku a contrario žádost odsouzeného Tomáše P. (dále jen „odsouzený“) o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v trvání 9 let a 6 měsíců, který mu byl uložen rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 17. 1. 2019, č. j. 43 T 9/2018-751, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 16. 4. 2019, sp. zn. 55 To 24/2019, a v trvání 36 měsíců, který mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Prostějově ze dne 21. 8. 2014, č. j. 2 T 133/2014-183, ve spojení s usnesením téhož soudu ze dne 23. 10. 2018, č. j. 2 T 133/2014-304, zamítá.

2. Proti tomuto usnesení podal odsouzený stížnost, kterou následně velmi podrobným a precizním způsobem písemně odůvodnil prostřednictvím svého obhájce Mgr. Petra Čubíka tak, že v napadeném usnesení je soudem prvního stupně výhradně odkazováno na znalecký posudek PhDr. Pavla Koldy, přičemž nebyly vzaty v potaz další okolnosti, zjištění a podklady založené do spisu z jeho strany. Odsouzený má za to, že popis jeho osobnosti, tedy tvrzená existence disharmonie a afektu, je zdůrazňována výhradně ve spojitosti s předchozími závěry téhož znalce z roku 2018, kdy tak absentují bližší informace o tom, jak znalec k danému závěru dospěl. K návrhu na podmíněné propuštění dále připojil znalecký posudek PhDr. Bc. Martiny Rezkové, jehož závěry nejsou se zjištěními znalce PhDr. Pavla Koldy nijak konfrontovány, neboť okresní soud má za to, že je tento znalecký posudek s ohledem na obor znalkyně nepoužitelný. Obhajoba se však se závěrem, že osobnost odsouzeného a jeho resocializační schopnosti musí být striktně posuzovány klinickým psychologem, neztotožňuje, kdy v této souvislosti odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 22. 4. 2010, sp. zn. III. ÚS 514/09. Postupem soudu prvního stupně pak došlo k porušení principu rovnosti zbraní a k nepřípustné limitaci práva na obhajobu. Dále je ve stížnosti namítána zmatečnost znaleckého posudku PhDr. Pavla Koldy, který v jeho jedné části uvádí, že readaptace odsouzeného bude v počáteční fázi snadná, tedy bezproblémová a v další části naopak to, že existují faktory, které mohou snížit možnost bezproblémové readaptace, a to především ve fázi prvních okamžiků, tedy počátečním vstupu do života. V neposlední řadě odsouzený namítl, že okresní soud vůbec nezohlednil fakt, že má do budoucna zajištěnou práci a bydlení, k čemuž doložil příslušné listiny. Navíc u veřejného zasedání byla přítomna Marcela K., která byla připravena tyto skutečnosti potvrdit. Závěrem odsouzený okresnímu soudu vyčetl, že rezignoval

na vyhodnocení zprávy Probační a mediační služby Šumperk ze dne 4. 7. 2024, ze které vyplynulo, že odsouzený absolvoval speciálně výchovnou aktivitu EGOND a standardizovaný program 3Z, které jsou přímo zaměřeny na sebeovládání a potlačení agresivity. Závěrem proto odsouzený navrhl, aby napadené usnesení bylo krajským soudem zrušeno a jeho žádosti o podmíněné propuštění bylo vyhověno se stanovením přiměřené zkušební doby a případných dalších opatření, případně aby byla věc okresnímu soudu vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

3. Pro úplnost je třeba uvést, že státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Šumperku, který ve veřejném zasedání konaném okresním soudem navrhl zamítnutí žádosti odsouzeného, se práva stížnosti ihned po vyhlášení napadeného usnesení vzdal.

4. Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“), jako soud stížnostní (§ 146 odst. 2 písm. d/ trestního řádu) úvodem shledal, že stížnost odsouzeného byla podána oprávněnou osobou (§ 142 odst. 1 trestního řádu), v zákonné třídenní lhůtě od oznámení usnesení a na místě, kde lze takové podání učinit (§ 143 odst. 1 trestního řádu). Současně krajský soud neshledal ani jiný důvod k zamítnutí stížnosti podle § 148 odst. 1 písm. a), b) trestního řádu z formálních důvodů bez věcného přezkoumání napadeného usnesení a jemu předcházejícího řízení.

5. Z podnětu podané stížnosti tedy krajský soud podle § 147 odst. 1 trestního řádu přezkoumal správnost a odůvodněnost všech výroků napadeného usnesení, jakož i správnost postupu řízení jeho vydání předcházející, a po projednání věci v neveřejném zasedání dospěl k závěru, že stížnost odsouzeného není důvodná.

6. Po prostudování obsahu předloženého spisového materiálu a obsahu napadeného usnesení dále dospěl krajský soud k závěru, že je třeba napadené usnesení okresního soudu posoudit jako věcně správné.

7. Podle § 88 odst. 1 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku soud může odsouzeného podmíněně propustit na svobodu, jestliže odsouzený po právní moci rozsudku, zejména ve výkonu trestu svým chováním a plněním svých povinností prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život nebo soud přijme záruku za dovršení nápravy odsouzeného, a odsouzený vykonal alespoň polovinu uloženého nebo podle rozhodnutí prezidenta České republiky zmírněného trestu odnětí svobody, kdy soud při rozhodování o podmíněném propuštění odsouzeného za zločin přihlédne také k tomu, zda odsouzený včas nastoupil do výkonu trestu a zda částečně nebo zcela nahradil či jinak odčinil škodu nebo jinou újmu způsobenou trestným činem nebo zda vydal bezdůvodné obohacení získané trestným činem.

8. Jak je patrné z odůvodnění napadeného usnesení, okresní soud opřel své rozhodnutí o zamítnutí žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody o zjištění, že u odsouzeného není splněna jedna ze zákonných podmínek, kterou je předpoklad, že odsouzený v případě podmíněného propuštění povede v budoucnu na svobodě řádný život. K tomuto závěru okresní soud dospěl zejména na základě závěrů znaleckého zkoumání odsouzeného znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie, PhDr. Pavlem Koldou, které pro odsouzeného nevyznívají příznivě. Ohledně dalšího vývoje z pohledu znalce existují nadále znaky a faktory, které mohou snížit možnost bezproblémové readaptace. U odsouzeného je zřejmá zejména disharmonie v oblasti afektivní, kdy odsouzený je osobností s akcentovanými asociálními a nezdrženlivými rysy. Podle okresního soudu proto hrozí v případě propuštění odsouzeného na svobodu recidiva v páchání násilné trestné činnosti, kdy bylo přihlédnuto i k tomu, že odsouzený byl již v minulosti třináctkrát odsouzen, byl opakovaně ve výkonu trestu odnětí svobody, a přesto se dopouštěl další trestné činnosti. Navíc byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, neosvědčil se, a proto došlo k nařízení výkonu zbytku trestu.

9. Předně má krajský soud potřebu se vyjádřit ke znaleckému posudku PhDr. Bc. Martiny Rezkové, znalkyně z oboru školství a kultura, odvětví psychologie, specializace problematika vztahů a rodiny, který byl odsouzeným k žádosti o podmíněné propuštění připojen a který okresní soud ve shodě se stanoviskem státního zástupce (viz č. l. 61 spisu) neprovedl k důkazu s odůvodněním, že se nejedná o znalecký posudek klinického psychologa, přičemž i probační úředník ve své zprávě navrhoval přibrání znalce právě s touto specializací (viz č. l. 59 spisu). V obecné rovině platí, že vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 505/2020 Sb. je stanoven seznam znaleckých odvětví jednotlivých znaleckých odborů, jiná osvědčení i o odborné způsobilosti, osvědčení vydaná profesními komorami a specializační studia pro obory a odvětví, přičemž v příloze 1 je obsažen seznam znaleckých odvětví jednotlivých znaleckých oborů. Jedním ze základních znaleckých oborů je psychologie, přičemž tento obor se dělí na psychologii dětskou klinickou, klinickou a neklinickou, v rámci níž jsou obsaženy specializace forenzní psychologie, pedagogické a školní psychologie, psychologie dítěte, rodiny a výchovy, psychologie dopravy a psychologie práce (viz dále https://znalci.justice.cz/wp-content/uploads/2024/07/Obory-odvetvi-specializace-stav-k 30.7.2024.pdf, strana 10). Klinický psycholog je pak absolventem magisterského jednooborového studia psychologie, který musel nejprve vykonat akreditovaný kvalifikační kurz Psychologie ve zdravotnictví, aby se mohl stát zdravotníkem a vstoupit do zdravotnictví. Následně pak pracoval minimálně pět let pod přímým dohledem svého školitele, podobně jako je tomu u lékařů a připravoval se na atestační zkoušku. V průběhu pětiletého období musel vykonat řadu kurzů, supervizí, podrobit se mnoha zkouškám. Po vykonání poslední atestační zkoušky (funkční specializace v oblasti klinické psychologie) je mu umožněno se registrovat ve zdravotnictví jako klinický psycholog schopný práce bez odborného dohledu (tzv. registrovaný klinický psycholog). Psychologové, kteří uvedenou atestaci nezískali, pracují obvykle v psychologických poradnách různého druhu a jsou evidováni jako znalci z odvětví psychologie, kteří by měli řešit výchovné problémy s dětmi, matrimoniální vztahy, partnerské vztahy a působit převážně v oblasti občanskoprávní (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 10. 2022, sp. zn. 4 Tdo 881/2022).

10. Při úvaze, jaký znalec z oboru psychologie, resp. znalec z jakého odvětví psychologie, by měl být v projednávané věci týkající se problematiky možného podmíněného propuštění odsouzených osob přibrán, je vždy nutné vzít v potaz, zda se jedná o posouzení zdravotně psychického stavu dané osoby nebo o psychologický názor z oblasti poradenské psychologie. V případech rozhodování o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody u osob, které se v minulosti dopustily velmi závažné úmyslné trestné činnosti (v daném případě zvlášť závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. g/ trestního zákoníku), by měl podle názoru krajského soudu v souladu s dosavadní soudní praxí zpracovávat znalecký posudek vždy klinický psycholog, tj. znalec z oboru psychologie, odvětví klinické psychologie (resp. znalci z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie, kteří získali oprávnění k výkonu znalecké činnosti podle zákona č. 36/1967 Sb.), který je odborníkem na duševní nemoci a duševní zdraví, je odborně vzdělán v psychologii osobnosti, vývojové psychologii, psychologii zdraví a nemoci, věnuje se psychologické diagnostice, umí pracovat s psychologickými testy a řádně je interpretovat. Takový znalec by měl diagnostikovat osobnost odsouzeného, příp. patologii jeho osobnosti a zejména posuzovat možnost jeho resocializace. Z uvedených důvodů tedy znalecký posudek PhDr. Bc. Martiny Rezkové, znalkyně z oboru školství a kultura, odvětví psychologie, specializace problematika vztahů a rodiny, obstát nemůže a okresnímu soudu ani nelze vytknout, že jej neprovedl k důkazu, neboť tento znalecký posudek byl vypracován znalkyní se znaleckým oprávněním v jiné – než v tomto případě požadované – specializaci. Pro úplnost je třeba podotknout, že se krajský soud seznámil i s usnesením Ústavního soudu ze dne 22. 4. 2010, sp. zn. III. ÚS 514/09, o němž v podané stížnosti hovoří odsouzený, nicméně podle názoru krajského soudu z tohoto rozhodnutí Ústavního soudu, kterým byla ústavní stížnost daného stěžovatele (v trestní věci „odsouzeného“, jemuž byla žádost o podmíněné propuštění pravomocně zamítnuta rozhodnutím obecných soudů) odmítnuta jako zjevně neopodstatněná, nevyplývá, že by zde

Ústavní soud zaujal zásadní právní stanovisko k otázce, jací znalci by měli být v řízení o podmíněném propuštění přibíráni ke znaleckému zkoumání odsouzených osob.

11. Odsouzený ve své stížnosti dále mimo jiné namítá zmatečnost závěrů znaleckého posudku PhDr. Pavla Koldy, který v jeho jedné části uvádí, že readaptace odsouzeného bude v počáteční fázi snadná (bezproblémová) a v další části naopak uvádí, že existují faktory, které mohou snížit možnost bezproblémové readaptace, a to především ve fázi prvních okamžiků, tedy počátečního vstupu do života. Tato námitka však v žádném případě obstát nemůže, neboť okresní soud závěry znalce vyložil zcela správným způsobem, a to tak, že v případě existence obvyklých externích podmínek po podmíněném propuštění u odsouzeného existuje předpoklad snadné počáteční fáze readaptace, ale ohledně dalšího vývoje existují i nadále znaky a faktory, které mohou snížit možnost bezproblémové readaptace. Odsouzený tak zjevně znalecké závěry ve výše naznačeném směru neinterpretuje zcela správně.

12. Dále není pochyb o tom, že znalec pracuje i s dřívějšími svými závěry týkajícími se osobnosti odsouzeného učiněnými ve znaleckém posudku z roku 2018, který jej popisuje jako afektivně labilního jedince s dominantními tendencemi k impulsivnímu a spontánnímu reagování. Proti takovémuto postupu stížnostní soud nemá žádné výhrady, zvláště pak za situace, kdy z nynějších znaleckých závěrů jednoznačně vyplývá, že v současné době u odsouzeného nejsou patrny nějaké zlomové aspekty v bazálních osobnostních dispozicích, a to především v afektivní složce. V obecné rovině je pak uvedeno, že k recidivě spějí častěji osoby s problémy v temperamentové složce (cholerické typy, co se snadno rozzlobí), kdy konkrétně u odsouzeného znalec zdůraznil, že byl v minulosti léčen pro depresivní poruchu a situační úzkostně depresivní potíže s tím, že je osobností s akcentovanými, asociálními a nezdrženlivými rysy a je u něj i nadále zřejmá disharmonie nejen v oblasti afektivní, ale i charakterové. Jeho snaha deklarovat normy je zcela zjevně účelovou složkou. Znalecký posudek PhDr. Pavla Koldy tak podle krajského soudu v žádném případě nelze označit za zmatečný, naopak jeho závěry krajský soud považuje za zcela dostačující a přesvědčivé.

13. Z pohledu krajského soudu je dále nutno v souladu s ustálenou judikaturou znovu připomenout a zdůraznit, že ústavně zaručené právo na to, aby bylo vyhověno žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, neexistuje. Posouzení splnění zákonných podmínek podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je plně věcí soudcovské úvahy. Je výlučně na obecných soudech, aby zkoumaly a posoudily, zda podmínky pro aplikaci tohoto institutu jsou dány, a aby své úvahy v tomto směru přiměřeným způsobem odůvodnily. Pokud obecný soud dospěje k závěru, že požadavek pozitivní prognózy budoucího chování odsouzeného není dán, jde o výraz nezávislého soudního rozhodnutí, který Ústavní soud respektuje (viz ÚS 10/2009 – u.).

14. Kromě vykonání příslušné části uloženého trestu je předně zákonnou podmínkou podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody skutečnost, že odsouzený svým chováním a plněním svých povinností ve výkonu trestu prokázal polepšení, které se jakožto vývojový proces vnitřní proměny osobnosti odsouzeného navenek projevuje pouze v jeho chování. Z tohoto hlediska je proto kromě jiného rozhodující, jak odsouzený dodržoval stanovený pořádek a kázeň ve výkonu trestu.

15. Ustanovení § 88 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku vyjadřuje dále požadavek pozitivní prognózy budoucího chování pachatele, která je nezbytným předpokladem pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Taková prognóza musí vyplývat ze zhodnocení pachatelova polepšení a důležité je i zjištění, v jakém prostředí bude pachatel žít a pracovat po propuštění z výkonu trestu, zda má rodinné a sociální zázemí, zaměstnání, bydlení atd. Význam bude mít i případné zjištění, jak bude veřejnost reagovat na předčasné propuštění pachatele z výkonu trestu

odnětí svobody, jaké jsou sociální poměry pachatele, jaké podmínky má vytvořeny pro přechod do normálního života na svobodě atd.

16. Smysl podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody tedy není v tom, aby za dobré chování, případně za dobrou práci ve výkonu trestu, byl pachatel automaticky propuštěn po odpykání stanovené doby na svobodu bez zřetele na to, jaká je prognóza jeho dalšího chování. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je totiž namístě jen tehdy, jestliže vzhledem ke všem okolnostem, které mohou mít v tomto směru význam, je odůvodněn předpoklad, že odsouzený povede i na svobodě řádný život a že tu není pro společnost příliš velké riziko jeho recidivy (viz např. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 1775 s. a násl.).

17. Krajský soud odkazuje na ustálenou judikaturu Ústavního soudu, který opakovaně vyslovil, že „rozhodující kritéria podmíněného propuštění jsou zákonem dána jednak v podmínce polepšení odsouzeného, potvrzeného jeho současným chováním a plněním jemu uložených povinností, a jednak existencí takových skutečností, z nichž by bylo možné důvodně usoudit, že odsouzený po předčasném propuštění na svobodu povede žádný život“. Rozhodovat je třeba „vždy podle stavu věci ke dni rozhodnutí, a nikoli podle stavu quo ante“ (viz např. III. ÚS 1735/2010, II. ÚS 2503/2016, III. ÚS 611/2000).

18. Z hodnocení věznice a výpisu z osobní karty vyplývá zřejmá snaha odsouzeného o určité polepšení. K dodržování stanoveného pořádku a kázně ve výkonu trestu z jeho strany je třeba uvést, že byl 10x kázeňsky odměněn, kázeňsky trestán nebyl. Ředitel věznice se však k žádosti odsouzeného nepřipojil.

19. Krajský soud považuje za potřebné dále zmínit, že odsouzený se dopustil závažné trestné činnosti proti životu a zdraví, při níž velmi razantním způsobem fyzicky napadl poškozeného Jana A. (opakovanými údery pěstí a opakovanými kopy) do oblasti hlavy včetně obličeje a trupu, kdy tímto jednáním mu způsobil zranění spočívající mimo jiné v natržení sleziny s krvácením do dutiny břišní a v otřesu mozku, a to s trvalým následkem v podobě chirurgického odstranění sleziny, kdy život poškozeného byl ohrožen krvácením do dutiny břišní, a takový čin spáchal opětovně.

20. Je nutno připustit, jak ostatně v podané stížnosti důvodně namítá odsouzený, že okresní soud v odůvodnění napadeného usnesení žádným způsobem nevyhodnotil odsouzeným doložené přísliby zaměstnání, bydlení a rovněž ani zprávu Probační a mediační služby Šumperk ze dne 4. 7. 2024, která potvrdila, že odsouzený nad rámec standardního programu zacházení úspěšně absolvoval speciálně výchovnou aktivitu EGOND zaměřenou na zvládání násilného chování ve vztazích a dále standardizovaný program 3Z. Krajský soud je však toho názoru, že ani tyto dílčí skutečnosti hovořící ve prospěch odsouzeného (byť současně nelze ani přehlédnout, že zpráva probačního úředníka PMS Šumperk výslovně zmiňuje, že u odsouzeného je vysoké riziko recidivy) nemohou na celkovém výsledku dosavadního řízení, k němuž okresní soud dospěl, ničeho změnit. Pokud soud prvního stupně upozornil na dosavadní způsob života odsouzeného, který byl celkem 13x soudně trestán, postupoval zcela správně. Nelze než zopakovat, že odsouzený byl opakovaně potrestán i nepodmíněnými tresty odnětí svobody za úmyslnou majetkovou i násilnou trestnou činnost, což však nevedlo k jeho nápravě. V minulosti byl dokonce již jednou v roce 2006 podmíněně propuštěn z výkonu trestů odnětí svobody, avšak následně se ve zkušební době podmíněného propuštění neosvědčil a bylo rozhodnuto o vykonání zbytků trestů. Je nepochybné, že se odsouzený po podmíněném propuštění opakovaně dopustil závažné trestné činnosti. Rovněž krajský soud je tak toho názoru, že u odsouzeného je nebezpečí recidivy natolik vysoké, že je třeba vyzdvihnout nutnost ochrany společnosti před závažnými trestnými činy a jejich pachateli.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Hana Cigošová.

21. V souvislosti s hodnocením trestní minulosti odsouzeného odkazuje krajský soud na usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1581/2020, v němž uvedl, že je třeba přisvědčit názoru soudu, podle něhož lze přihlédnout k trestní minulosti odsouzeného. Takový postup je naopak nezbytný pro posouzení rizika nepřijatelného chování odsouzeného po propuštění [srov. např. nález ze dne 3. 1. 2017, sp. zn. I. ÚS 2201/16 (N 4/84 SbNU 69)]. Nutnost zohlednění trestní minulosti odsouzených Ústavní soud ve své ustálené judikatuře zdůrazňuje, přičemž takový postup nepředstavuje porušení zásady ne bis in idem (srov. např. usnesení ze dne 6. 5. 2015 sp. zn. IV. ÚS 830/15, ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. I. ÚS 1089/15, ze dne 26. 4. 2016, sp. zn. IV. ÚS 300/16). Ústavní soud ve své judikatuře toliko zapověděl, aby žádosti o podmíněné propuštění mohly být zamítnuty pouze s poukazem na závažnost spáchané trestné činnosti.

22. Stížnostní soud tedy v posuzovaném případě neshledal dostatečné důvody pro to, aby napadené usnesení okresního soudu změnil ve prospěch odsouzeného, ba naopak má za to, jak je již shora uvedeno, že rozhodnutí okresního soudu je věcně správné a zákonné. Pokud se týká krátkého návodu, jakým konkrétním způsobem má odsouzený do budoucna jednat, aby prokázal své polepšení a aby bylo od něj možno očekávat, že povede řádný život tak, aby měl vyšší šance při dalším projednání své žádosti o podmíněné propuštění, jak o tom hovoří Ústavní soud v bodě 58 svého nálezu sp. zn. II. ÚS 482/18, tak krajský soud uvádí, že odsouzený se předně v rámci dalšího výkonu trestu musí nadále vyvarovat jakéhokoli porušení podmínek výkonu trestu, dále se musí snažit získávat další kázeňské odměny a být pracovně zařazen a rovněž plnit i další cíle programu zacházení tak, aby se k jeho další žádosti případně mohl připojit i ředitel věznice a teprve pak by jeho případná další žádost o podmíněné propuštění mohla být úspěšná.

23. S ohledem na veškeré shora podrobně rozvedené skutečnosti krajský soud postupem podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu stížnost odsouzeného jako nedůvodnou zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Olomouc 15. ledna 2025

JUDr. Michal Jelínek v. r.
předseda senátu

Vypracovala:
JUDr. Markéta Langerová v. r.